

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

9 IULIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 28 (700) † ANUL XIV

FOAIA RELIGIOASĂ 700

Foia religioasă săptămânală „Izvorul Tămăduirii” a apărut în data de **15 februarie 2004** din necesitatea de a cunoaște viața Bisericii și Liturgia ca „taine ale Împărăției”, căci întreaga Biserică, atât ca instituție, cât și ca viață, nu are alt fundament, conținut și scop decât acela de a comunica realitatea transcendentă a Împărăției lui Dumnezeu, realizabilă din această lume, prin experiența iubirii și prin comuniune. Această foaie religioasă are numele parohiei, are începutul odată cu biserica și a mers în paralel cu zidirea bisericii. Acum 14 de ani, preotul paroh împreună cu câțiva consilieri de atunci, au încercat să aducă un nou suflu duhovnicesc credincioșilor din **Parcul Tineretului** prin două lucrări. Lucrarea de zidire a bisericii pentru cultul divin public și lucrarea de comunicare cu familiile ortodoxe printr-o revistă parohială. De la cel dintâi număr al foi religioase, din februarie 2004 care avea mai mult un aspect de program liturgic și până în prezent, la numărul **700**, **EDITORII** s-au străduit să comunice mesajul-chemare al Mântuitorului Hristos, mesaj și chemare care ne conduc pe „cărarea împărăției”, pe „calea luminii și a mântuirii”. Foaia religioasă a prins viață și s-a identificat cu viața parohiei pentru că a redat crâmpie dintr-o mare jertfă, aceea a zidirii bisericii parohiale, care se continuă cu zidirea de biserică în sufletele credincioșilor. Căci, în fond, chemarea noastră a tuturor este aceea de a deveni biserică vie în care să locuiască Mântuitorul Hristos și împreună cu El întreaga Sfântă Treime. **Foia religioasă** este totodată și o cronică a parohiei ca familie a credincioșilor uniți prin credință și rugăciune. Ea redă evenimente petrecute în parohie, în Biserica noastră sau pe plan bisericesc, ceea ce întărește sentimentul frăției între creștini. Mesajul acestei **Foi religioase** concentrează ideea și ne capacitează spre a o înțelege: că Biserica nu este o realitate egocentrică, ci o comunitate misionară, lucrătoare prin iubire și slujire, având ca scop mântuirea tuturor. În numele colectivului redacțional, dorim ca lectura acestor pagini să ofere odihnă sufletească și folos duhovnicesc în spirit duminical și în sensul cuvintelor scripturistice: „**Veniți la Mine, voi cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi**” (Matei 11, 28).

Preot paroh, Ioan Alupoaei

ELIBERAREA OMULUI DE DUHURILE RELE

Încă de la Botez, avem un program duhovnicesc, acela al lepădării de satana și de toți slujitorii lui și al unirii cu Hristos. Acest program arată că în viața creștină există o luptă între Duhul lui Hristos, primit la Botez, și duhurile rele care-l ispitesc pe om și-l îndeamnă să săvârșească răul. În Biserica ortodoxă, prima dintre rugăciunile începătoare este „**Împărate ceresc**” adresată Duhului Sfânt. Cerem ca Duhul lui Dumnezeu să locuiască în noi și să ne dăruiască putere ca să luptăm împotriva duhurilor celor rele nevăzute, care invidiază pe omul smerit și iubitor de Dumnezeu și caută să-l împiedice în urcușul său spiritual spre sfințenie, astfel încât „**lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri**” (Efeseni 6, 12). Păcatul și consecința sa, moartea, sunt realitățile cele mai contrare firii omenești, care este creată după chipul lui Dumnezeu Cel sfânt și veșnic viu. Sfânta Scriptură consideră păcatul ca fiind o perturbare sau o dezordine a creației și un obstacol permanent în participarea omului la viața și fericirea veșnică a lui Dumnezeu. Păcatul primilor oameni s-a manifestat ca neascultare față de Dumnezeu și rupere a comuniunii de iubire față de El. Îndemnul la păcat însă a venit din partea „șarpelui”, prin care a lucrat diavolul. Demonii caută să-i piardă pe oameni, adică să-i despartă de Dumnezeu prin tot felul de păcate săvârșite cu gândul, cu vorba, cu fapta. Diavolul face toate eforturile sale pentru a ne ispiti, el ne încearcă de aproape și ne întinde din toate părțile piedici și curse pentru ca să ne piardă. Trebuie deci să priveghem și să-i închidem porțile; dacă el află cea mai mică intrare, imediat o face și mai mare, și, puțin câte puțin, el va face să treacă toate forțele lui. Dacă avem puțină virtute pentru mântuire, să nu-l lăsăm să se apropie nici în cele mai mici lucruri, pentru a ne scăpa și în cele mai mari. Va fi în sfârșit de-o extremă nebunie, știind cât este el de veghetor și atent pentru a pierde sufletul nostru, de a nu fi la fel de veghetori și a pune o grijă egală pentru mântuirea noastră. Dacă demonii caută să-i piardă pe oameni prin păcate, îngerii lui Dumnezeu, mai ales îngerul de la botez, îi îndeamnă să le pară rău de păcate, să se întoarcă de la calea pierzătoare și să pună început bun vieții lor. De aceea, viața creștinului este o permanentă luptă duhovnicescă, o lepădare de satana și o unire cu Hristos. Demonii se tem de smerenie și de prezența Duhului Sfânt din omul smerit. Dacă suntem uniți cu Hristos, duhurile rele nu au putere asupra creștinului. Dacă un creștin se roagă dimineața, la prânz și seara, duhurile rele nu au putere asupra celui care este plin de harul iubirii lui Hristos. Dacă săvârșim fapte bune, dacă ne împărtășim mai des cu Sfintele Taine, ne întărim duhovnicește și putem lupta împotriva duhurilor necurate, spre slava Preasfintei Treimi. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este moartea?

Răspuns: Există două feluri de moarte, cea provizorie și cea veșnică. Provizorie este moartea trupului omului, adică despărțirea sufletului de trup care se dă stricăciunii. Eccleziastul spune că trupul „se întoarce în pământ cum a fost, iar sufletul se întoarce la Dumnezeu, Care l-a dat” (Eccleziastul 12, 7). Moartea cea veșnică este moartea sufletească sau cea duhovnicească, adică despărțirea definitivă a sufletului de Dumnezeu și chinuirea lui nesfârșită. Deoarece vorbim despre două feluri de viață, negreșit să înțelegem și două feluri de moarte. Un fel este să viețuim pentru Dumnezeu, adică înlăuntrul fericirii, iar alt fel este să viețuim doar așa cum am fost creați și plâsmuiți adică, simplu, ca ființe vii. Deci și sufletul este atât muritor, cât și nemuritor. Și este muritor când pierde fericita viață, nemuritor când viețuiește duhovnicește. Desigur, nu poate să-și piardă niciodată existența lui fizică, nici când este osândit la moarte veșnică. Pentru că în această stare își pierde doar viața cea fericită, nu însă și existența. De aici ne este îngăduit să tragem concluzia că rabdă moarte nemuritoare, pieire nepieritoare și final nesfârșit.

Întrebare: Sufletul este judecat după ieșirea lui din trup?

Răspuns: După moartea trupească a omului, sufletul său trece prin așa numita judecată particulară. Atunci este judecat într-o primă fază de către Dumnezeu. Și dacă a fost găsit drept cât s-a aflat în trup, pregustă în parte fericirea raiului. La fel se întâmplă și dacă a fost păcătos, dar s-a pocăit înainte să iasă din trup. Dacă a ieșit din trup nepocăit însă, pregustă în parte chinurile iadului. În starea aceasta care se numește starea de mijloc a sufletelor vor rămâne toate sufletele celor adormiți până la a doua venire a lui Hristos, până la învierea universală a morților și judecata finală. Realitatea judecății particulare a morților este descoperită limpede în Sfânta Scriptură. Sfântul Apostol Pavel scrie: „Este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9, 27). Și Domnul în parabola săracului și a bogatului Lazăr (Luca 16, 19-31) ne arată că imediat după moartea trupească, sufletele au și conștiință de sine deplină și pregustă fie bucuria raiului precum Lazăr, fie chinurile iadului, precum bogatul.

Întrebare: Care sunt urmările păcatului protopărinților?

Răspuns: Omul a fost creat: „după chipul” lui Dumnezeu (Facere 1, 26). Aceasta înseamnă că sufletul lui este chipul lui Dumnezeu și poartă trăsăturile Aceluia, adică este fire rațională, liberă, creatoare. De asemenea, omul a fost creat „după asemănarea lui Dumnezeu” (Facere 1, 26). Aceasta înseamnă că i s-a dat posibilitatea, folosindu-și harismele lui „după chip”, să ajungă la dumnezeire, adică să devină asemenea lui Dumnezeu. Pentru ca să împlinească mai ușor această menire a lui, primul om creat a fost dăruit de către Creator cu un șir de harisme duhovnicești: stăpânirea asupra firii, cunoașterea de Dumnezeu, nepătimirea, nemurirea trupului, nevinovăție, nerăutate și altele. Păcatul strămoșesc a înnegrit și a stricat „chipul lui Dumnezeu” și astfel mintea și voința omului s-au întors de la lucrurile dumnezeiești. *va urma*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 12 iulie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 14 iulie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 15 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 16 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Tăietorul de lemne și șlefuirea sufletului

Doi oameni munceau în aceeași pădure tăind lemne. Copacii erau mari, puternici și vâjnoși. Cei doi tăietori de lemne își foloseau securile cu aceeași măiestrie, dar cu metode diferite. Primul lovea trunchiul cu o constantă de neînchipt, lovitură după lovitură, fără să se oprească decât câteva clipe, pentru a-și mai trage răsufierea. Cel de-al doilea făcea o mică pauză la fiecare oră. La apus, primul tăietor de lemne era la jumătatea trunchiului. Era lac de sudoare și n-ar mai fi rezistat nici cinci minute în plus. Al doilea, să vezi și să nu crezi, terminase! Începuseră în același timp și cei doi copaci erau la fel! Primului tăietor de lemne nu-i venea să-și creadă ochilor! – Nu mai înțeleg nimic! Cum ai reușit să termini când te opreai la fiecare oră?

Celălalt îi răspunde zâmbind:

– Tu ai văzut că mă opream după fiecare oră, dar n-ai văzut că profitam de pauză și pentru a-mi ascuți securea.

Sufletul tău, omule, e asemenea securii. Nu-l lăsa să se ruginească. Ascute-l câte puțin în fiecare zi. Oprește-te din când în când din împrăștierea cotidiană și cugetă la Dumnezeu! Gândește-te mereu la îngerul tău păzitor și la sfântul tău protector! Gândește-te o clipă și la toți cei dragi ai tăi și înalță o rugăciune pentru ei, dar și pentru toată lumea! Îmbrățișează în fiecare zi persoanele dragi ție și spune-le: „Te iubesc!”. Fii draguț cu toți! Și cu cei din casa ta! Zâmbește! Roagă-te! Ajută pe cineva care are nevoie de tine! Uită-te la cer și privește spre înalt!

Oare a murit Dumnezeu?

- Tată, oare a murit Dumnezeu? - întrebă odată pe tatăl său o fetiță ce mersese prima dată la școală.

- Dumnezeu nu moare niciodată - răspunde tatăl - cine ți-a spus ție lucruri de acestea?

- Apoi, dragă tată, învățătorul ne-a spus astăzi la școală că toți oamenii se roagă și când se roagă, vorbesc cu Dumnezeu. Eu nu te-am văzut niciodată vorbind cu Dumnezeu și de aceea credeam că a murit Dumnezeu...

Tatăl rămase rușinat și din ziua aceea a început să se roage.

Diogene și lampa sa

În antichitate, Diogene ajunsese de nedorit în toată cetatea sa, Atena pentru că umbla desculț, în haine rupte și murdare cu un felinar în mână, ziua în amiaza mare. Ridicând felinarul în fața trecătorilor spunea: „Caut un om cinstit!”. Se pare că n-a găsit nici unul. Azi ar avea aceeași dificultate.

